

Misael Alerm Pou (La Garriga, 1990).

Sempre es diu i s'escriu damunt una taula
que ho escriu i ho corregeix.

L'altre temps, perquè la taula n'és un dels dos,
és l'animal, el que omple
de móres la taula al setembre
i porta les pales de jugar.

De Vell País Natal

D'una mà estem agafats a la de Brossa i dels seus peixos
intel·ligents i muts.
De l'altra en surt a vegades mala lletra, a vegades tauletes
de cartró i celo, que a penes s'aguanten. Mala lletra i taules
endevinen un òrgan nou. L'òrgan, si batega, es confon, fa
bellugar els altres, però també s'inflama: d'entre les nostres
veus, totes navegables, uns ecos xarrotegen i és aquí on els
peixos cuejarien i només en sortiria poder escriure la pal·lidesa
dels seus ulls un cop morts.

De Vell País Natal

Per tal de donar cos a aquest paisatge
s'ha de menester l'altre cos, que espera:
dues mans fetes que fan noves mans i s'agafen.
Així, incorrecte i petit de cal·ligrafia, reescrit,
no veuran –ni llegir podran–
l'animal que sents
–que just ara sobrevé
i és un cercle d'aigua.

De Vell País Natal